

LUTJE

shëhid Mustafa Çamaran

Ketë nuk ë kam shkruar që dikush ta lëxojë dhe të me dëshirojë meshirë, por që ta qëtësoj zemrën time të zjarrtë dhe vullkanin tim të brendshëm.

Kur dhembja dhe vuajtja bëheshin të padurueshme dhe flaka që digjëj flakeronte nga thëllësia e shpirtit tim dhe kur nuk kam mundur me ta kontrolloj vullkanin e qenies sime, atëherë e merja lapsin dhe copë-copë i shkeputja xixat ë vuajtjes e dhimbjës nga qenia ime dhe i derdhja ne letër... Dhe keshtu dalëngadalë arrija të qëtësohëm.

Çdo gjë që kam patur në zemer; e kam vënë në lëtër dhe e veja para meje, e në kulmin e vetmisë, bisedoja me zemrën time; çdo gjë që kam patur, ia falja letrës dhe pranoja jehonën e qenies sime nga letra para meje dhe keshtu dilja nga vetmia...

Këtë nuk e kam shkruar që ta angazhoj dike për të, por vetë letrat mua me kanë angazhuar dhe e zotuan dhembjen time të brendshme dhe vuajtjen ...

Këtu digjet zemra, lotët vlojnë, qenia shndërrohët në hi dhe kujtimet flasin. Ketu askush asgjë nuk kërkon, asgjë nuk pret, asgjë nuk vërteton... kjo është klithja që del nga kraharori plot dhembje dhe jehon deri në qiell, kursë hija e saj e zbehtë formohet në keto letra.

Ç'është ë bukur: lutja e një dervishi të dëshpëruar dhe të pafat në mesnatë, thirrja e fortë e një revolucionari që ka heqë dorë nga jeta në gojë të kuçedravë të vdekjes, protesta e ashpër e të shtypurit nën shpatën e shtypësit, lotët e ftohta të dëshpërimit e nënshtrimit në fytyren e zbehtë të të dëshpëruarit në mes vëllëzërvë të vet të zhytur në gjakun e vet, thirrja madheshtorë nga fyti i njeriut i cili ka heqë dorë nga jeta e vet kundër tiranit të kohës.

Sa është mirë: të heqish dorë nga jeta dhe trefish të shkurorëzohësh nga kjo botë, të lirohësh nga prangat dhe burgu i jetës, pa frike e shpresë të luftosh kundër shtypësit, të ngrësh flamurin e drejtësisë në arenën e rrezikut e të vdekjes, te gjitha fuqivë të errëta t'u thuash jo, me krenari e gëzim të presish shehadetin (martirizimin).

Atje ku njeriu me nuk ka arsye që ta flijojë të vërtëtën, dhe atje ku me nuk frikesohet nga askush për ta fshehur drejtësinë..

Atje drejtësia dhe e vërteta shkelqejnë si dielli ndërsa të gjitha fuqitë dhe shenjtëritë shkatërrohet dhe askush - përveç Zotit, - dhe vetem Zotit,

- S' do të mbrëtërojë.

E dua lirinë, kam fat që e kam shijuar në ditët e vështira të jetës, dhe lakmoj atë besnikeri e atë lehtësi dhe kenaqësi shpirtërore dhe termasinën që i ngjajnë njeriut gjatë ketyre përvojave.

Dua ta vë në shpinë trastën e jetës sime që është përplot brenga e dhimbje, dhe të hapëroj me bigëza drejt shkretëtirës së zhdukjes.

Dua të ndahëm nga çdo gjë dhe nga çdokush, dhe përvëç Zotit aske s'e kam përcjellës dhe mik.

Dua toka të me bëhet shtrat, kurse qielli mbulojë dhe të lirohem nga tërë kjo jetë dhe nga çdo gjë që i takon asaj.

Dua që si i panjohur dhe i paditur të vete drejt të vuajturve të botës, të marrë pjesë në vuajtjet e tyre dhe si ushtar i rëndomtë të luftoj në mesin e revolucionarëve afrikanë derisa nuk arrij të bëhem shehid (martir).

Dëshiroj të me djegin dhe hirin tim t'ia dhurojnë erës, që në këtë toke të mos zë vend as për varr.

Dua të mos me njohë askush, që askush të mos dijë për pikëllimin dhe dhembjen time, askush të mos dijë për lutjet e mia të natës dhe bisedat, askush të mos i shohë lotët e mi që digjen në mesnatë, të mos kem aske përvëç All-Ilahut, të mos bisedoj me aske vetëmse me Zotin, të mos kem mik tjetër përveç Zotit, prej askujt të mos kerkoj mbrojtje përveç prej Zotit.

Dëshiroj i liruar nga shtrëngimi dhe lidhja, në perëndim të diellit, të ulem në majë të malit dhe të vështroj perëndimin e diellit në detin e ekzistimit, dhe tërë jetën time t'ia dorëzoj kesaj bukurie hyjnore dhe kjo bukuri mahnitëse me gishtërinjtë e vet artistik të loz me bazën dhe shtatin e qenies sime, ta hapë zemrën time që digjet, ta heshtë vullkanin tim të

brëndshëm, që lirisht t'i derdhe lotët e mi që janë ekstrakti i jetës sime, të me lirojë nga shtypja dhe nga problemet që kanë shtypur zemrën dhe shpirtin tim, që me mundësi magjike të bukurisë t'ua ndërrojë formen hidhërimevë ngulçitëse që tubohen në fryt dhe dhimbjet mbytëse që e shpojnë zemrën time, dhe hidherimin ta shndërrojë në dijeni e gnosticizëm, kursë dhembjen në besnikeri dhe flijim, dhe atëherë le ta marrë jetën time, dhe bukurisë dëshpërueshëm ia dorëzoj qeniën time, dhe shpirti im le të fluturojë nga amshueshmeria që kalon nëpër bukurinë tepër të madhe të dritës dhe në botën e paqës e rehatisë, të kalojë nëpër githësi dhe duke vështruar Perëndinë të ngjitem drejt parajsës, dhe të pushoj nga dhembja e ekzistimit dhe nga hidherimi i qenies, dhe keshtu të mbetem orë të tëra, dhe të kenaqem në këtë udhëtim qiellor.

Dua që në mesnatë, në kohën e qetësisë së fshehtë të qiellit dhe të tokës, të çohem për lutje, të flas me yjet, ta hap zemrën për fshehtësitë e pazbuluara të qiellit, që dalëngadalë të zhytem në thellësi të gjithësisë, të zhdukem në botën e pafund, t'i kaloj kufijtë e botës së ekzistimit dhe të zhytem në luginën e mosekzistimit dhe zhdukjes, dhe përveç Perëndisë tjetër asgjë të mos ndjej.

O Zot, na fal për mekatet që na kanë rethuar e ne ato nuk njohim, për mekatet që i bëjme dhe me mijëra mundësi arsyetojme, e vetë nuk jemi të vetëdijshëm sesa të keqia janë.

O Zot, sa më ke mëshiruar dhe sa ndaj meje je i bekuar aq sa turpërohem nga ekzistimi im, dhe turpërohem të ndalem para Teje, dhe veten më pak nga ajo e shoh që të të falënderohem për shpirtmadhësinë Tëndë, dhe mendoj se falënderimi është po ashtu mëkat dhe fyerje ndaj madhështisë Tëndë të shenjtë.

Zot, njerëzit janë aq të mirë ndaj meje dhe aq më kanë bërë mirë me mirësinë e vet që me të vërtetë turpërohem dhe veten e marr për të vogël që të mos mund me ketë të dalë në skaj.

O Zot, Ti më jep kohë, fuqi, që të mund t'i meritoj të gjitha ato të mira dhe dashamirësi.

O Zot, vite të tëra kam qenë pastrehë, kam luftuar për të shtypurit, kam braktisur çdo gjë dhe dëshiroj që një ditë të kthehem në Iranin (vendlindjen) tim të dashur dhe ta shfrytëzoj tërë talentin tim. O Zot, u kushtoja kujdes revolucionarëve të Egjiptit, Algjerit dhe të vendeve të tjera, ku udhëheqësit e atyre revolucioneve pas fitoreve janë grindur dhe fyer në mes vete, kanë gëzuar armiqtë e vet dhe e kanë dëshmuar mospjekurinë revolucionare dhe njerëzore të tyre dhe kam dashur që në ardhmëri, të krijohet rëvolucioni i shenjtë i Iranit në të cilin liderët do të jenë unike, do ta harrojnë veten, ta lënë unin e vet, dhe ta ruajnë bashkimin e vet, dhe t'i tregojnë botës revolucionare se Rëvolucioni islamik i Iranit është rëvolucion i tillë në të cilin përkundër të gjitha revolucioneve dhe ideologjive e vendeve, Zoti, feja dhe qëllimi janë mbi çdo egoizëm e krenari, dhe se është shembulli i vetëm gjatë evolucionit të njeriut.

O Zot, kisha dashur që vendi im të çlirohet dhe që unë pa menduar për krimet mashtrimet, rrenat, akuzat, armiqtë dhe prapshtitë në atmosferën e tij të krijoj dhe sa më tepër Ty të të afrojmë.

O Zot, ti e di se unë jam ende me dashurinë Tëndë.

Që kur jam lindur; e kenduan emrin Tënd në veshët e mi dhe lidhën kujtimin për Ty në zemrën time.

Ti e di se asnjëherë gjatë jetës nuk të kam harruar; në vendet e largëta vetem Ti ke qenë pranë meje, netëve të gjata vetëm Ti ke qenë miku im dhe i afërmi im, në rrezik vetëm Ti më ke mbrojtur; lotët e mi vetëm Ti ke parë, vetëm përkujtimi Yt dhe përmendja e emrit Tënd kanë qenë melhem për zemrën time të plagosur.

O Zot, Ti e di se unë në jetën time të bujshme, asnjëherë asnjë çast nuk të kam harruar. Gjithkund jam ngritur për mbrojtjen e drejtësisë, kam folur të vërtetën, kam mbrojtur fenë Tëndë në të gjitha kushtet.

Pëikryerjen tënde, madhështinë dhe bukurinë ua kam transmetuar të gjithë armiqve Tu, edhe atyre që e kanë mohuar ekzistimin Tënd dhe nuk jam frikësaur nga akuzat e tyre, fjalët e turpshme dhe mallkimet.

Në atë kohë kur mbrojtja e islamit konsiderohej prapambeturi dhe kthim në të shkuarën, dhe, të paktë ishin ata që kanë pasur guxim ta mbronin fenë Tëndë të shenjtë, unë gjithkund madje edhe në vendet e xhahilijetit (inJORANCËS), kam ngritur flamurin e Islamit dhe me propagandën time logjike, që ka qenë nga zemra, i kam detyruar kundërshtarët që ta nderojnë, dhe Ti, Zot i madhërishëm, e di mirë se kjo është vetëm në bazë të bësimit tim dhe atë nga vete dëshira dhe nuk kam patur frymëzim tjetër pos Teje. O Zot, për këtë që kam punuar nuk kërkoj shpërblim, dhe nuk të lavdërohem Ty për shkak të flijimit tim, gdo gjë që kam pasur; Ti ma ka dhënë ëhe ate që ë kam punuar Ti ma ke mundësuar, tërë talenti im, tërë fliqia ime dhe tërë qënia ime janë rezultat i vullnetit Tënd, unë nuk kam asgjë prej meje që ta dorëzoj, asgjë nuk kam bërë që të kërkoj shpërblim.

O Zot me fal që i lejoj vetes që të flas me Ty, që për shumë gjëra vërtetoj, edhe që para Teje flas për vete, sepse e di mirë se ekzistimi im nuk është vullneti im dhe pa dëshirën Tëndë unë nuk jam asgjë.

Çudi që flas për vete, dhe vazhdimisht them unë, lutem dhe dëshiroj. O Zot, Ti më ke shndërruar në dashuri që të digjem në zemër të të dashuruarve. Ti më ke shndërruar në thirrje që fjalën e së vërtetës ta bëj sa më të zëshme para tiranëvë.

Ti me ke paraqitur si argument që askush të mos gënjuhët.

Ti me ke vënë.. Si masë që të jëm simbol i viëravë të Përëndisë, të trëgoj dashurinë, flijimin, bësnikerinë dhe sinqëritëtin.

Ti ke ëndur bazën dhe shtatin e qenies sime me pikëllim e dhembje, Ti më ke ndezur me flakën e dashurisë, Ti më ke kalitur në shtrëngatën e ngjarjeve dhe më ke shkrire

në furrën e dhimbjes dhe pikëllimit, Ti më ke ngulfatur në detin e pafatësisë dhe tragjedisë dhe më ke djegur në shkretëtirën e varfërisë, pashpresës dhe vetmisë.

O Zot, Ti më ke trëguar paviërën ë kenaqësivë të shkurtra, dhe joqëndrueshmërinë e botës dhe të kohëve, më ke treguar shijen e luftës dhe më ke mësuar për vlerën e martirizimit (shehidllëkut).

O Zot, të falëmdërit që më ke liruar nga zbrazëtira, jostabiliteti, nga kënaqësitë dhe lidhjet, dhe që më ke lëshuar në shtërngatat e rrezikshme të ngjarjeve dhe në stuhitë e jetës e më ke shkrirë në luftën kundër mosbesimit në Zot dhe shtypjeve e më ke shpjeguar domethënien e vërtetë të jetës. Kuptova se jëta s'është vetëm kënaqësi, pushim e rehati, por edhe dhembje, vuajtje, tragjedi dhe luftë kundër atyre që nuk bësojnë në Ty, kundër tiranëvë dhe në fund në **shehadet**. O Zot, të falëmdërit që ke krijuar lotin, i cili është ekstrakt i jetës së njeriut, atëherë kur digjem në flakë të dashurisë osë shkrihem në fuqinë e dhembjes, ose zhduken pas dëshirës për bukurinë dhe gnosticizmin, dhe tërë qenia ime shndërrohet në shpirt, mirësi, dashuri dhe ekstrakti i jetës sime shndërrohet në lot dhe si vepra më e mirë e jetës që ekziston në gëzim e dashuri, në dëshpërim e dhembjë, ronitet në flatrateë ekzistimit.

Nëse Zot i madhërishëm kërkon dëshmi prej meje, do t'ia dorëzoj zemrën time; e nëse kërkon rezultatin e jetës sime, do t'ia falë lotin.

O Zot, Ti më ke shndërruar në lot që të bie si shi në shkretëtirën e njeriut,

Ti më ke shndërruar në rrufe, që të bubulloj në shtërngatën e ngjarjeve.

Ti më ke shndërruar në pikëllim e dhembje që të jem në shoqëri me njerëzit e dëshpëruar e të pafat; Ti më ke shndërruar në dashuri që të digjem në zemrat e të dashuruarve.

Ti më ke shndërruar në vetëtimë që të ndriçoj në qiellin e errësuar dhe që të copëtoj mugëtirën e kesaj nate të mugët. Ti më ke shndërruar në asketizëm që të ekzistoj kur të ketë dhembje, pikëllim, humbje dhe shtypje dhe gjatë kohës së fitoreve, kremteve dhe ndarjeve të gjahut të mblidhem dhe në shkretëtirën e vetmisë të mbetem vetë me Zotin tim.

Dhimbja dhe pikeilimi:

O Zot, të falëmdërit që nga unë more pikëllimet dhe dhembjet e mia personale që ishin të ndyta dhe vrasëse e më dhe dhembje hyjnore e pikëllime të tilla që ishin të bukura dhe të lartësuar.

O Zot, Ti ke endur bazën time dhe shtatin tim me pikëllim dhe dhembje, Ti më ke djegur me zjarrin e dashurisë, në furrën e pikëllimit më ke shkrirë dhe në shtrëngatën e ngjarjeve me ke punuar e përpunuar, Ti më ke zhytur në detin e tragjedisë dhe të vuajtjeve, më ke përvëlur në shkretëtirën e varfërisë, të pashprësës dhe vetmisë.

O Zot, të falënderit që më ke vënë si gurë i poshtëm i mullirit dhe më ke dhënë fuqi qëndrese të duroj aq shumë dhembje dhe shtypje, që unë asnjëherë nuk kam mundur t'i paramendoj në shpirtin tim dhe në zemrën time; të ikë nga gëzimi i madh dhe hareja, dhe të kërkoj strehim në qendrat e rrezikut, dhembjes, mundimit dhe pafatësisë.

O Zot, të falënderit që ke krijuar pikëllimin dhe i ke kalitur robërit e tu të singertë në atë zjarr dhe që më ke pasuruar me këtë pasuri të madhe.

O Zot, unë jam djegur në dhembjën dhe hidhërimin tim personal, Ti ashtu më ke shkrirë në dhembjet dhe pikëllimin e të zhgënjyerve, të vuajturve e të pafatëve sa i kam harruar dhembjet dhe hidhërimet e mia. Ti më ke njohur me vuajtjet e rëndimshme të të gjithë të shtypurve dhe varfanjakëve në barë botën, kështu më ke njohur me rrugën e Alisë (s.), Ti me ke njohur me Huseinin (s.), Ti i ke lënë dhembjet dhe pikëllimin e Zejnebit (s.) në zemrën time, Ti më ke ngatërruar me historinë dhe unë veten e kam harruar në histori, jam bashkuar me amshueshmërinë, dhe Ty të falënderohem për këtë pasuri të madhe.

O Zot, të falënderit që ma ke dhuruar dhembjen dhe pasurinë e kuptimit të dhembjes, të falënderit që shpirtin tim e ke djegur me zjarrin e pikëllimit dhe zemrën time të plagosur e ke pikëlluar përgjithmonë, më ke thyer e më ke djegur zemrën që aty të jetë vetëm vendi Yt.

O Zot, çdo gjë më ke dhënë dhe për të gjitha të jam mirënjohës. Më ke dhuruar trup të bukur e të shëndoshë, më ke falur këmbë të forta e të shpejta, muskuj të fortë e gishtërinj artistike dhe mendje të madhe e mbamendje, më ke mundësuar arritjen e niveleve më të larta shkencore, më ke dhuruar suksese të shumta, nga të gjitha dhe nga tërë bukuritë dhe dijenitë më ke dhuruar në mënyrë të pakufishme dhe për të gjitha këto të jam mirënjohës.

Por o Zot i madhërishtëm, më së shumti më ke dhuruar diçka për të cilën nuk mund të të falënderohem, e ato janë dhembja dhe pikëllimi. Dhembja dhe pikëllimi nga

qënia ime kanë bërë aso eliksiri që pos të vërtetës asgjë tjetër nuk kërkon, nuk zgjedh rruigë tjetër përvëç flijimit dhe përvëç dashurisë asgjë tjetër nuk tajon.

O Zot, nuk mund të të falënderohem për këtë pasuri, por vetes ia lejoj guximin që të të lutem të mos e shkatërrosh këtë eliksir të shënjtë.

O Zot, të falënderit që më ke mundësuar të mos me duhet asgjë, që prej askujt dhe prej asgjëje asgjë të mos prës.

O Zot, më fal që qëndroj para Teje dhe flas për vete, dhe veten e llogaris se jam dikush që të mund të të falënderohem dhe të qëndroj para Teje, dhe veten ta marr si njeri që mund të qëndrojë para Teje!

O Zot, kjo që them vlon nga zemra dhe derdhet nga shpirti im.

O Zot, zemrën e kam të thyer, jam munduar; i shtypur jam, jam pa shpresë dhe i zhgënjyer nga loja e fatit, dhe qëndroj para ardhmërisë së errët hamendëse dhe të paqartë, vetëm Ty të njoh, vetëm drejt Teje vij, vetëm me Ty bisedoj.

O Zot, me Ty flet njeriu zemërthyer; njeriu i munduar i cili është trashëgues i vuajtjeve mijëvjeçarë dhe mundimeve të kobshme, i shtypur i cili deri në thellësi të eshtrave digjet nga fuqia e dhembjes dhe mundimit, i pashpresë i cili në horizontin e fatit nuk sheh asgjë përvëç errësirës, shtypjes dhe zhgënjimit, dhe nuk di për perspektivën, përvëç për ardhmërinë e paqartë dhe të mugët.

O Zot, kur thirrja ime rrufeshme zhdukej gjatë ngjarjeve dhe nuk arrinte deri te veshët e dikujt, kur klithja e lutjes humbte ndërmjet sharjeve, gënjeshtreve dhe akuzave, Ti o Zoti im, ke dëgjuar rrënkimet e mia të dobëta të natës dhe ke hedhur dritë në zemrën time të djegur dhe u përgjigjeshe lutjeve të mia.

Ti, o Zot, nuk më ke lënë vetëm gjatë kohës së rrezikshme, Ti je bërë përcjellës i netëve të mia të mugëta në shkretëtirën e vetmisë, Ti ke pranuar dorën time në ërrësirën e zyrtësisë dhe më ke ndihmuar atëherë kur asnjë mendje e asnjë logjikë nuk ka mundur të llogarisë e të prognozojë, Ti më ke frymëzuar dhe më ke armatosur me armën kënaqësisë Tënde dhe mbështetjen në ty, dhe më ke orientuar mes reve të paqartësisë dhe dyshimit në rrugën e ërrët, të rrezikshme e të panjohur.

O Zot, i lodhur jam dhe me zemër të thyer, i shtypur jam nga persekutimi i historisë, i venitur nga injoranca e shoqërisë, i paaftë ndaj shtrëngatës së ngjarjeve, i pashpresë për shkak të horizontit të panjohur e jo të

qartë, i vetmuar në shkretëtirën përvëluese të gjallërimit,
i arrestuar në burgun e çeliktë të jetës.

Zemra ime e pikëëluar dhe e lënduar dëshiron liri, ndërsa
shpirti im i venitur lutet për fluturim, që nga ky
mosstrehim i errët të tërheq pelerinën e vet në luginën e
zhdukje dhe të lirohet nga barra e ekzistimit dhe e jetë,
dhe në botën e mosekzistimit të njësohet me Zotin e vet.
O Zot i madhërishëm, të falemnderit që më ke hapur
dritaren e lavdishme nga jeta tokësore drejt qiellit dhe
m'i ke ofruar shpresat më të ëmbla të jetës sim, më ke
mundësuar përballimin e të gjitha dhembjeve,
pikëllimeve me shpresë për lirim.